

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **I. T.**
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4
pobočka pro doručování: V Tūních 11, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2025, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 9. 2025, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

azyly“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalovaný též určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), Španělské království.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 21. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
3. Dne 24. 7. 2025 poskytl žalobce žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Přítomen byl tlumočnick do/z arabského jazyka. Žalobce uvedl, že pochází z Alžírské demokratické a lidové republiky, považuje se za Berbera, je muslim a mluví arabsky. Ve vlasti není a nebyl nijak politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. K průběhu cesty z vlasti uvedl, že cestoval v prosinci z Alžírsku do Španělska na malé lodi. Vylodil se na Mallorce a pokračoval na lodi do Barcelony, kde pobýval šest dní u kamaráda. Přibližně dne 15. 12. 2024 se společností Flixbus odcestoval do Prahy a již v České republice zůstal. Pobýval v Plzni, jelikož tam žijí kamarádi a vzdálený příbuzný. Jedná se o první pobyt v Evropské unii. Dosud o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Je zdravý a s ničím se neléčí. Hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho česká přítelkyně, kterou zná již 7 měsíců. Ve vlasti se s žádnými problémy nesetkal. Byl prodávčem zeleniny. Součástí dokumentu o poskytnutých údajích jsou podepsané souhlasy bez připomínek ze strany žalobce jako žadatele, tlumočnicka a pracovníka OAMP.
4. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 7. 2025 za přítomnosti tlumočnicka do/z arabského jazyka žalobce uvedl, že ve Španělsku měl kamaráda, u kterého několik dní bydlel, nic nedělal, chodil na procházky. Žádný kontakt s policií nebo úřadem ve Španělsku neměl. Vylodění probíhalo tak, že vystoupil z lodi a odešel, ve Španělsku mu nebyly sejmuty otisky prstů. Žalobce byl upozorněn na záznam ze dne 10. 11. 2024, podle kterého mu byly sejmuty otisky prstů na Mallorce. K tomu žalobce uvedl, že mu otisky prstů byly skutečně sejmuty při policejní kontrole po vylodění. Neměl u sebe doklady, pas ponechal v té době v Alžírsku. Byl si vědom, že cestoval bez oprávnění. Po vylodění nedostal žádné instrukce, např. kam se má dostavit a jak dále postupovat, poté, co jej ve Španělsku jej propustili z policejní stanice, pokračoval do Prahy. V zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jej nikdo neubytoval. Ve Španělsku nezůstal, neboť chtěl žít v České republice, kde má kamarády. Od příjezdu do České republiky svůj pobytový status neupravoval, bál se přihlásit se na policii. Až před měsícem a půl mu přítelkyně s právníkem poradili, ať to udělá. Nelegálního postavení si byl vědom, vízum si nepokoušel vyřídit. Důvodem k odcestování ze Španělska byl příbuzný v České republice, u kterého od prosince pobýval. Jedná se o vzdáleného příbuzného ze strany otce a dále tu má taktéž kamarády. S přítelkyní se poznal v lednu 2025 přes seznamovací aplikaci Badoo. Osobně se potkali v dubnu. Společnou domácnost nesdílí, žalobce bydlí u svého příbuzného. S přítelkyní chodí na procházky. Přítelkyně se stará o dítě z předešlého vztahu. V průběhu pobytu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Španělsku uvedl, že tam žádné problémy neměl. Žalobce obdržel poučení o Dublinském systému. Sdělil, že jej nečetl, a tak byl poučen opětovně. Nebyl ochoten se do Španělska vrátit, chtěl by žít v České republice, má zde přítelkyni, se kterou bydlí v podnájmu. Po upozornění, že uvedl, že žije se strýcem, žalobce sdělil, že od května bydlí s přítelkyní v Mostě v podnájmu, přítelkyně má dvouletou dceru, je na mateřské dovolené. On sám vlastní příjem nemá, nepracuje. K dalším sociálním či rodinným vazbám v Evropské unii uvedl, že má bratra a bratrance ve Francii. Pokud bude rozhodnuto o jeho návratu do Španělska, toto rozhodnutí bude respektovat, i když bude těžké opustit přítelkyni. Na podporu svých tvrzení nechtěl ničeho doložit, využil možnosti zpětného přetlumočení za účelem kontroly. Námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu neměl. Součástí protokolu jsou podepsané souhlasy bez připomínek ze strany žalobce jako žadatele, tlumočníka a pracovníka OAMP.

5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2025, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-Z-2025, zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, přičemž dobu trvání zajištění stanovil do 4. 9. 2025.
6. Z dokumentu EURODAC Search Report se podává, že žalobci byly dne 11. 10. 2024 v Mallorce sejmuty otisky prstů.
7. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Španělsko, Informace OAMP, Azylový systém, ze dne 16. 12. 2024
8. Součástí správního spisu je souhlas Španělska s převzetím příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Součástí správního spisu je taktéž protokol o výsledku žalobce Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ze dne 26. 6. 2025 (dále jen „protokol o výsledku“). Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že z Alžírsko vycestoval v prosinci 2024 nelegální cestou, tj. na člunu, do Španělska. Ve Španělsku jej policie nekontrolovala, šel bydlet ke kamarádovi, kde strávil 9 dní. Poté odjel autobusem do České republiky, kam přijel dne 19. 12. 2024. Česká republika byla cílem jeho cesty, jelikož má v Plzni bratrance. Ten mu našel ubytování v Rokycanech, kde bydlel nejdříve sám, poté bydlel s krajany. Do České republiky přijel také za kamarády. Je si vědom skutečnosti, že zde pobývá bez oprávnění. Uvedl, že učinil pokus o vyřízení víza ve Španělsku, ale neúspěšně. Dne 19. 6. 2025 přišel dobrovolně na policii se zástupcem a družkou. Přítelkyni označil jako budoucí manželku. Seznámili se na sociální síti Badoo, kde ji v lednu 2025 oslovil a začali si psát. V dubnu 2025 se sešli osobně v Rokycanech. Byla u něj dva dny, a pak se vrátila domů do Mostu. Začal to být vážný vztah. Dopisovali si přes Instagram a Badoo, komunikaci smazali. V květnu za ním přijela, byla u něj 6 dní a poté společně odjeli do Mostu. Byl u ní měsíc a 12. 6. 2025 se vrátili společně k němu do Rokycan. Česky mluvit neumí, komunikovali přes překladáč. Společné dítě nemají. Přítelkyně má dceru, která s ní k němu vždy jezdila. Dcera je pouze u matky, otce nevidá. On sám se k její dceři chová jako otec, chodí s ní na procházky, kupuje věci. Uvedl, že dcera žádné zdravotní potíže nemá. Bydlí ve společné domácnosti na ulici Z. v R. od 12. 6. 2025. Přítelkyně se podílí na nákladech na jídlo a doma uklízí, má pouze rodičovský příspěvek. Na život jim přispívá bratr, který žije ve Francii. Na účet přítelkyně zasílá přibližně 100 eur měsíčně. Finančně jej také podporují příbuzní a kamarádi. Je zdravý a v České republice tráví čas tím, že je s přítelkyní a její dcerou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

Přítelkyně má cukrovku a 1x denně si píchá inzulinové injekce. Přítelkyně je s jeho rodinou v kontaktu přes videohovory. Pokud jde o rodinu přítelkyně, zná její rodiče a bratra. Přítelkyně o jeho nelegálním pobytu věděla od počátku. Původně vážný vztah nehledal, ale postupně se ve vážný vztah vyvinul. Nyní se chtějí vzít a vybudovat rodinu. Kdyby měl legální pobyt, chtěl by pracovat v gastru, jelikož je vyučený kuchař. Kdyby musel vycestovat z České republiky, byl by to pro něj velký zásah do rodinného a soukromého života. Má za to, že přítelkyně by s ním nevycestovala. Z vlasti odcestoval, jelikož patří do skupiny Kabylů, která je ze strany státu pronásledována. V Alžírsku jsou jeho rodiče a sourozenci. Na životě ovšem ohrožen ve vlasti není, ale obává se mučení z politických důvodů. Byl podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, když alžírská vláda přijela zničit stánky se zeleninou, kterou prodával. Obává se zatčení ze strany vlády, necítí se tam bezpečně, má za to, že soudy ve vlasti nejsou nezávislé. Na závěr dodal, že se s přítelkyní milují a chtějí založit rodinu.

10. Dne 25. 8. 2025 měl žalobce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce této možnosti využil prostřednictvím svého zástupce. Ten se s podklady seznámil, pořídil si fotokopie a požádal o patnáctidenní lhůtu na doplnění podkladů a vyjádření. Žalovaný stanovil lhůtu tři dny, do 28. 8. 2025, tu zástupce žalobce považoval za nepřiměřeně krátkou. Následně zástupce žalobce uvedl, že podal žalobu proti zajištění. Vzhledem k tomu, že žalobce má v České republice partnerku, se kterou chce založit rodinu, považuje Českou republiku za stát odpovědný pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Dne 27. 8. 2025 zaslal zástupce žalobce žalovanému vyjádření k podkladům a námitky k průběhu osobního pohovoru a taktéž návrh na doplnění dokazování. Zástupce žalobce primárně navrhoval, aby žalovaný aplikoval čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Uvedl, že žalobce dlouhodobě žije ve společné domácnosti s partnerkou v Rokycanech, podílí se na každodenní péči o její nezletilou dceru. Dále brojil námitkami proti tlumočení a protokolaci osobního pohovoru během správního řízení. Měl za to, že v průběhu podávání údajů a osobního pohovoru došlo „pravděpodobně k nedorozuměním“ mezi žalobcem a tlumočnickem, jež vyústila v nesprávný a neúplný překlad zásadních tvrzení, zejména pokud jde o rodinné vazby a délku soužití v České republice. Požadoval opravu protokolu či opakování pohovoru. K aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení uvedl, že zdravotní potíže přítelkyně žalobce limitují její soběstačnost a schopnost zajišťovat chod domácnosti. Přítelkyně je fakticky závislá na každodenní péči žalobce. Zástupce žalobce předložil žalovanému nájemní smlouvu ze dne 5. 7. 2025, prohlášení přítelkyně žalobce ze dne 7. 8. 2025, partnerskou dohodu uzavřenou mezi žalobcem a jeho přítelkyní dne 19. 1. 2025, doklad o zajištění ubytování ze dne 20. 8. 2025 a lékařskou zprávu M. D. (dále také „přítelkyně žalobce“ či „svědkyně“) ze dne 9. 6. 2025.
12. Žalovaný dne 1. 9. 2025 vydal napadené rozhodnutí. Zabýval se v něm příslušností k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce překročil nedovoleným způsobem vnější hranice členských států dne 10. 11. 2024 ve Španělsku. Žalovaný proto požádal dne 24. 7. 2025 Španělsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Španělsko dne 7. 8. 2025 svou příslušnost uznalo. Žalovaný se zabýval skutečností, zda v případě Španělska existují závažné důvody domnívat se, že Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a dospěl k závěru, že nic z uvedeného žalobci nehrozí. Žalovaný vycházel z Informací OAMP ze dne 16. 12. 2024. Sám žalobce ani nezpochybnil kvalitu španělského azylového systému. Dne 25. 8. 2025 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Této možnosti využil prostřednictvím svého zástupce a dne 28. 8. 2025 se k podkladům vyjádřil. Žalovaný následně posoudil, zda je na místě aplikovat čl. 17 Dublinského nařízení. Uvedl, že strýc žalobce, který se na území České republiky nachází, není pro účely Dublinského nařízení nejbližším rodinným příslušníkem. Ohledně soužití s přítelkyní žalovaný uvedl, že rozhodnutí žalovaného neznemožňuje realizaci oprávněného pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců v budoucnosti. Z výpovědi žalobce přitom vyplynulo, že o získání pobytového oprávnění na základě svého současného partnerského vztahu a otcovství na území České republiky neusiloval. Žalovaný se zabýval vztahem mezi žalobcem a jeho přítelkyní a dospěl k závěru, že žalobce společnou domácnost sdílel s přítelkyní jen velmi krátkou dobu. Žalobce ve správním řízení uvedl, že s přítelkyní bydlí od května 2025, následně sdělil, že sdílí společnou domácnost od 12. 6. 2025. Přítelkyně nejdříve strávila s žalobcem v dubnu dva dny, poté se vrátila zpět do Mostu, kde bydlela samostatně. Následně si dopisovali a opět se setkali v květnu, a to na šest dní, poté společně odcestovali do Mostu. Od 12. 6. 2025 společně bydlí v Rokycanech. Komunikují spolu přes překladáč. Vzhledem ke krátkodobosti vztahu a jeho intenzitě není dle přesvědčení žalovaného domněnka nutnosti aplikace diskrečního oprávnění (čl. 17 Dublinského nařízení). Přítelkyně žalobce s její dvouletou dcerou setrvala ve vlastním ubytování v Mostě a zajišťovala pro sebe a dceru prostředky potřebné k pokrytí svých životních potřeb vlastními silami. Sám žalobce nepracuje a příjmy nemá. Dcera přítelkyně se nepotýká s žádným zdravotním omezením. Kromě pobytu přítelkyně neuvedl žalobce další důvody, pro které by nemohl do Španělska odcestovat. Dokumenty předložené dne 28. 8. 2025 prostřednictvím zástupce žalobce nemohou vyvrátit výsledky proběhlého pohovoru. K obdobným závěrům jako žalovaný ohledně délky a intenzity vztahu dospěl jak žalovaný, tak Policie České republiky. Nejedná se tedy o nedorozumění mezi tlumočníkem a žalobcem. O počátku sdílení společné domácnosti referoval žalobce před správním orgánem jako o měsíci květnu 2025. Do protokolu policie žalobce uvedl i přesné datum v měsíci červnu 2025. Žalobce průkazně přicestoval do Evropské unie teprve na konci roku 2024. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce není v manželství, dvouletá dcera není jeho biologickým potomkem, k prvnímu setkání došlo v dubnu 2025. Z předložené zdravotní zprávy přítelkyně nikterak nevyplývají závěry zástupce žalobce, že by měla být ona či dcera na péči žalobce přímo závislá. Žalovaný dodal, že je to právě žalobce, kdo neposkytuje žalovanému i policii potřebnou součinnost tím, že do obou protokolů uvedl, že neměl ve Španělsku kontakt s policií. Ve Španělsku mu přitom byly sejmuty otisky prstů. Žalovaný připomněl účel Dublinského nařízení a shledal žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou.

III. Obsah žaloby

13. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

14. Žalobce namítal neúplné a vadné zjištění skutkového stavu. Dle žalobce žalovaný nerespektoval vyšetřovací zásadu a zásadu materiální pravdy. Závěr o nepřípustnosti žádosti (Dublinské nařízení) vystavěl na částečných a selektivních podkladech, aniž by aktivně zjistil a vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti ve vzájemných souvislostech. Konkrétně pominul: dlouhodobé reálné soužití s přítelkyní – občankou České republiky a každodenní podíl na péči o její nezletilou dceru; zdravotní omezení přítelkyně vedoucí k faktické závislosti na pomoci žalobce; ucelené důkazní návrhy a listiny předložené žalobcem a jejich logické vyhodnocení.
15. Dále žalobce namítal porušení práva být slyšen a to, že se žalovaný nevypořádal s vyjádřením k podkladům. Žalovaný nezajistil účinné uplatnění práva vyjádřit se k podkladům, ačkoliv žalobce včas a konkrétně upozornil na rodinné vazby, zdravotní stav partnerky a nejlepší zájem dítěte (včetně nabídky důkazů). Vyjádření bylo vypořádáno pouze formálně, bez přesvědčivé reakce na jednotlivé námitky. Postup vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
16. Žalobce namítl taktéž vady tlumočení a protokolace. Během úkonů došlo k nedorozuměním s tlumočnickem a k nesprávné protokolaci (délka soužití, intenzita péče, záměr žít v České republice). Žalobci nebyla účinně umožněna oprava protokolu ani opakování pohovoru s jiným tlumočnickem za účasti zástupce. Vada zpochybňuje spolehlivost podkladů a vyžaduje doplnění dokazování (vyžádání audiozáznamu a nový pohovor). Žalobce také navrhl konkrétní důkazy [výslech přítelkyně, výslech pediatra/školského zařízení, výslech pronajímatele/sousedů, a listiny (lékařská zpráva přítelkyně, nájemní smlouva/čestné prohlášení vlastníka, doklady o společném hospodaření, potvrzení pediatra/školky)], které žalovaný neprovedl k důkazu a ani nezdůvodnil, proč je neprovedl. Opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
17. Dle žalobce měl žalovaný postupovat dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalovaný omezil diskreční pravomoc dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení na „výjimečný instrument“ bez skutečného zvážení důvodů pro převzetí příslušnosti. Nezohlednil potřebu jednoty de facto rodiny, nejlepší zájem dítěte a zdravotní závislost partnerky. V napadeném rozhodnutí chybí identifikace vazeb, zvážení méně invazivních alternativ, posouzení dopadů a individualizované odůvodnění.
18. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil nejlepší zájem dítěte a zásah do rodinného života žalobce. Závěr o realizaci rodinného života „jinde“ je spekulativní a neindividualizovaný. Žalobce následně uvedl, že legitimní cíl (efektivita Dublinského nařízení) neodstraňuje povinnost volit mírnější prostředek, je-li dostupný a stejně účinný. Méně invazivním prostředkem je převzetí příslušnosti České republiky dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Trvá-li žalovaný na přemístění žalobce, musí si vyžádat individuální záruky (ubytování, dostupnost péče, možnost rychlého sloučení, kontinuita péče o dítě); bez nich je zásah nepřiměřený. Žalovaný taktéž opomněl klíčové údaje v dublinské komunikaci (čl. 21 a násl. Dublinského nařízení). V žádosti adresované Španělsku žalovaný neuvedl rozhodné informace o rodinných vazbách a závislosti partnerky. Porušil zásadu loajální spolupráce a zatížil řízení vadou, jež mohla vést k jinému výsledku.
19. V neposlední řadě žalobce namítl nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpory odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odůvodnění se omezuje na obecné pasáže o fungování španělského

azylového systému a předložené formulace, aniž by reagovalo na specifika věci. Chybí logický řetězec úvah a vypořádání konkrétních námitek.

20. Žalobce dodal, že nenamítá systémové nedostatky ve Španělsku, ale individuální překážky transferu (rodina, zdraví, dítě).
21. V podání ze dne 12. 11. 2025 žalobce sdělil soudu, že dne 7. 11. 2025 uzavřel v Bílině manželství s paní M. D., nar. X, státní občankou České republiky, nyní užívající příjmení M. T. D. Tuto skutečnost prokazoval přiloženým oddacím listem vydaným Matričním úřadem Bílina dne 10. 11. 2025. Sdělil, že uzavřené manželství navazuje na dosavadní dlouhodobé soužití s přítelkyní, nyní manželkou, a na jeho každodenní účast na péči o nezletilou dceru manželky, která je rovněž občankou České republiky. Rodinný život žalobce na území České republiky tak již není pouze faktickým soužitím, ale je nyní i formálně právně založeným manželstvím. Uzavřením manželství se ještě více prohloubil rodinný život žalobce na území České republiky ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Jak již bylo v žalobě podrobně popsáno, těžiště soukromého a rodinného života žalobce se nachází v České republice, kde žije se svou manželkou a její nezletilou dcerou ve společné domácnosti a podílí se na péči o dítě. Případné přemístění žalobce do Španělska podle napadeného rozhodnutí by v této nové situaci znamenalo obzvlášť intenzivní zásah do práva na rodinný život jeho, jeho manželky i nezletilého dítěte. Vzhledem k rodinným, sociálním, ekonomickým a zdravotním poměrům jeho manželky není reálné, aby rodina žalobce jej mohla bezprostředně následovat do Španělska a udržovat tam obdobný rodinný život, jaký vede v České republice. Praktickým důsledkem by proto bylo dlouhodobé odloučení manželů a porušení jednoty rodiny. Žalobce zdůraznil, že je důležitou pečující osobou v životě nezletilé dcery své manželky, s níž žije ve společné domácnosti a podílí se na její každodenní péči a výchově. Uzavřením manželství se tento rodinný vztah dále zpevnil a nabyl stabilního charakteru rodinného prostředí, v němž nezletilé dítě vyrůstá. Přemístění žalobce do Španělska by pro nezletilé dítě znamenalo náhlé a dlouhodobé odloučení od osoby, kterou vnímá jako jednoho ze svých rodičů, což by bylo v přímém rozporu s jeho nejlepším zájmem ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 24 Listiny základních práv EU. Nově uzavřené manželství mezi žalobcem a občankou České republiky ještě zřetelněji ukazuje, že v projednávané věci jsou dány mimořádné humanitární a rodinné důvody pro využití diskreční klauzule dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, tj. aby Česká republika jako členský stát, na jehož území se rodinný život žalobce reálně odehrává, sama převzala odpovědnost za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 10. 2025 vyslovil nesouhlas s žalobními námitkami. Vytýkaných nedostatků se žalovaný nedopustil a je toho názoru, že postupoval procesně správným způsobem a vydal zákonné rozhodnutí. Rovněž si opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a žalobce byl dostatečně poučen. Žalovaný respektoval vyšetřovací zásadu a zásadu materiální pravdy, rovněž zajistil účinné uplatnění práva vyjádřit se k podkladům. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

23. K námitce ohledně vad během pohovoru žalovaný uvedl, že pohovor se žalobcem byl proveden řádně dle procesních předpisů dne 24. 7. 2025. Žalobce byl za účasti tlumočnicka do arabského jazyka poučen o svých právech a povinnostech, na otázky odpovídal, vůči tlumočení nevzněl námitky, protokol o pohovoru podepsal. Na otázku, zda má nějaké námitky k zápisu otázek a odpovědí, odpověděl, že nemá, svého práva pro zpětné přetlumočení využil a závěrem nechtěl dodat žádné další skutečnosti ke své žádosti a potvrdil, že uvedl všechny důvody, proč nechce cestovat do Španělska. S ohledem na výše uvedené jsou tedy žalobní námitky liché.
24. Ze systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce překročil nedovoleným způsobem vnější hranice členských států dne 10. 11. 2024 do Španělského království. U žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 13 Dublinského nařízení, proto žalovaný požádal dne 24. 7. 2025 Španělské království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 7. 8. 2025 obdržel žalovaný odpověď Španělského království, které uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný nesouhlasil, že by se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na obecné pasáže o fungování španělského azylového systému. Napadené rozhodnutí je odůvodněno řádně a v logickém sledu. Žalobce do obou protokolů, které měl žalovaný k dispozici, uvedl, že neměl ve Španělském království kontakt s policií. Ve Španělském království mu byly sejmuty otisky prstů pro neoprávněné překročení hranice členských států. Jedná se přitom o rozhodnou skutečnost v případě určení odpovědného členského státu podle čl. 13.1 Dublinského nařízení. Žalobce nesdělil žádné výhrady k řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Španělském království ani výhrady k pobytu na území Španělského království. Je nízkého věku, soběstačný a samostatný. Není osobou závislou nebo osobou odkázanou na pomoc druhých. Z informací založených ve spise nevyplynuly žádné systémové nedostatky týkající se azylového systému ve Španělsku.
25. Dále se žalovaný vyjádřil k namítaným opomenutým důkazům. Dle něj námitky nemají své opodstatnění. Dne 25. 8. 2025 žalovaný umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce svého práva prostřednictvím svého zástupce využil a uvedl, že se podrobně s předloženými podklady pro rozhodnutí seznámí. Další podklady pro rozhodnutí si přál předložit ve stanovené lhůtě. S délkou lhůty nesouhlasil. Uvedl, že byla podána žaloba proti zajištění žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce měl v České republice přítelkyni, se kterou chtěl založit rodinu, považoval zástupce žalobce Českou republiku za stát odpovědný pro posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Zástupce žalobce následně doložil dne 28. 8. 2025 dokument s názvem „Vyjádření žadatele k podkladům – Návrh na upuštění od předání od předání podle čl. 17. (...) ze dne 27. 8. 2025“. Žalovaný v souvislosti s námitkou zástupce upozornil, že vzhledem k aktuálnímu zajištění žadatele podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu není možné připustit požadovanou patnáctidenní lhůtu na doložení dalších podkladů pro vydání rozhodnutí vzhledem ke lhůtám, které musí žalovaný dostat v průběhu omezené doby zajištění. Podle Dublinského nařízení je zajištění přípustné po dobu šesti týdnů od přijetí akceptace příslušného členského státu či nepřiznání odkladného účinku případné žalobě proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu.

26. Žalovaný měl za to, že se dostatečně zabýval možností aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublinského nařízení, přičemž posoudil žalobcovy socioekonomické vazby na Českou republiku a nezjistil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Žalobce v minulosti na území České republiky dlouhodobě nepobýval. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením, neužívá pravidelně léky. Ve Španělském království se nesetkal s žádnými problémy. V České republice se nachází strýc žalobce, ten však není pro účely Dublinského nařízení v jeho případě nejbližším rodinným příslušníkem, který by byl uvedený v čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení. U žalobce se jedná o první cestu do Evropské unie. Španělské království má podle Dublinského nařízení řádně posoudit důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve Španělském království bude žalobci umožněno pobývat v zařízení pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu nebo v soukromí. Bude mu zajištěn přístup k hmotné, případně finanční pomoci k zajištění jeho potřeb. K přítelkyni žalobce žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí neznemožňuje realizaci oprávněného pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců v budoucnosti. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že doposud o získání pobytového oprávnění na základě svého současného partnerského vztahu a otcovství na základě zákona o pobytu cizinců na území České republiky neusiloval.
27. Žalovaný dále odkázal na protokol o výsledku policie ze dne 26. 6. 2025. Žalobce doposud se svou přítelkyní společnou domácnost sdílel jen velmi krátkou dobu. V protokolu o pohovoru uvedl, že s přítelkyní bydlí v Rokycanech od měsíce května 2025. V protokolu o výsledku před policií žalobce uvedl, že sdílí s přítelkyní domácnost ode dne 12. 6. 2025. Společný čas tráví procházkami. K prvnímu osobnímu setkání došlo v měsíci dubnu 2025. Podle protokolu o výsledku s žalobcem v dubnu strávila přítelkyně dva dny a odcestovala zpět do svého bytu v Mostě. Následně si dopisovali přes službu Instagram, v květnu přicestovala přítelkyně do Rokycan na šest dní a společně odcestovali do Mostu. Ode dne 12. 6. 2025 setrvali v Rokycanech. Dne 21. 7. 2025 podal žadatel žádost o udělení mezinárodní ochrany. Českým jazykem žadatel nehovoří, s přítelkyní hovoří přes překladáč. Vzhledem ke krátkodobosti vztahu a jeho intenzitě není dle přesvědčení správního orgánu dána domněnka nutnosti aplikace diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení. Přítelkyně žalovaného doposud s dvouletou dcerou setrvala ve vlastním ubytování v Mostě a zajišťovala pro sebe a dceru prostředky potřebné k pokrytí svých životních potřeb vlastními silami. Sám žalobce nepracuje, vlastní příjmy nemá. Dcera přítelkyně se nepotýká s žádným zdravotním omezením. Kromě pobytu přítelkyně neuvedl žalobce další důvody, pro které by nemohl do Španělského království odcestovat. Podle výpovědi žalobce do protokolu o výsledku před policií žalobce informoval přítelkyni o jeho neoprávněném pobytu již na počátku vztahu. Žalobce v doloženém vyjádření dne 28. 8. 2025 nepředložil žádné konkrétní dokumenty, které by vyvrátily výsledky proběhlého pohovoru. K obdobným závěrům o délce a intenzitě vztahu dospěl žalovaný i policie v průběhu svého řízení. Nejedná se tedy o nedorozumění mezi tlumočnickem a žalobcem. Protokol o výsledku před policií byl součástí správního spisu. O počátku sdílení společné domácnosti referoval žalobce před žalovaným jako o měsíci květnu 2025. Do protokolu o výsledku před policií uvedl žalobce přesné datum v měsíci červnu 2025. Žalobce průkazně přicestoval do Evropské unie teprve na konci roku 2024.
28. Žalovaný sdělil, že dvouletá dcera přítelkyně není jeho biologickým potomkem. K prvnímu osobnímu setkání s přítelkyní došlo v měsíci dubnu 2025. Z předložené zdravotní zprávy Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

přítelkyně nikterak nevyplývají závěry právního zástupce žadatele, že by měla být ona či dcera na péči žadatele přímo závislá. Ani odkazy na nejlepší zájem dítěte nemohou zvrátit napadené rozhodnutí. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

29. Žalovaný měl za to, že neporušil žádná ustanovení správního řádu či Dublinské nařízení. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech, napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

V. Jednání u soudu

30. Jednání soud se uskutečnilo dne 20. 11. 2025 za účasti žalobce, jeho zástupce, zástupkyně žalovaného a veřejnosti. Jednání byl dále přítomen tlumočník z arabského jazyka, kterému byl připomenut tlumočnický slib. Žalobce soudu sdělil, že tlumočnickovi rozumí. Zástupce žalobce odkázal na svá dosavadní písemná podání, zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě. Soud sdělil podstatný obsah správního spisu a přistoupil k dokazování.
31. Soud přečetl k důkazu oddací list vydaný Matričním úřadem Bílina dne 10. 11. 2025, osvědčující uzavření manželství žalobce s M. D., ze dne 7. 11. 2025. Následně soud přistoupil k výsledku svědka, M. T. D., nar. X. Soud svědkyni poučil podle § 58 s. ř. s., § 126 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 346 tr. z., svědkyně sdělila, že poučení porozuměla, nic jí nebrání vypovídat.
32. Svědkyně sdělila, že se s žalobcem seznámila v lednu 2025 přes aplikaci Badoo, oslovil ji sám žalobce. Následně komunikovali přes Instagram. V dubnu 2025 se rozhodli, že se osobně uvidí, dne 6. 4. 2025 se viděli poprvé, byli spolu 2 dny, poté se svědkyně vrátila do Mostu. Následně se s žalobcem viděla 10 dnů v dubnu v Rokycanech. Chodili spolu ven, žalobce si vytvořil vztah s její dcerou S. Kvůli zdravotnímu stavu matky svědkyně se svědkyně vrátila do Mostu, žalobce přijel za ní, pobývali v bytě, který si pronajímala svědkyně. Svědkyně chodila na brigády, žalobce o její dceru 3krát týdně 2–3 hodiny sám pečoval. 12. 6. 2025 vytvořili s žalobcem společnou domácnost v Rokycanech. Závislost na žalobci svědkyně spatřuje v tom, že jej miluje, dává jí pocit bezpečí. Biologický otec dcery se o dceru nestará, dcera oslovuje žalobce tatínku. Dcera je zdravá. Se žalobcem svědkyně komunikovala přes překladač, nyní už svědkyni rozumí, případně mu vše přeloží. Ke svému zdravotnímu stavu svědkyně sdělila, že je diabetička, má vrozenou cukrovku po otci. Nemá žádné zásadní zdravotní omezení, ale při dlouhodobém stresu dochází ke změně hladiny cukru, nemůže jíst, což ovlivňuje její onemocnění. Kvůli cukrovce již málem přišla o nohu, musí si hodnoty cukru v krvi hlídat. K dotazu soudu uvedla, že před tím, než poznala žalobce, se o dceru starala sama, měla sama pronajatý byt v Mostě. S péčí jí v případě brigád pomáhala matka. Po dobu zajištění žalobce žila svědkyně s dcerou sama a zajišťovala sama její obživu. Žalobce si s dcerou hraje, krmí ji, přebaluje, češe.
33. K dotazu zástupce žalobce svědkyně sdělila, že společně s žalobcem svědkyně uklízí, střídají se ve vaření, žalobce hlídá její aplikaci inzulinu, stará se o dceru. Zástupce žalobce se dotázal, zda by žalobkyně zvládla pečovat o dceru i bez žalobce. Svědkyně uvedla, že by to bylo těžké, žalobce jí dává pocit klidu, je při ní, když má rodinné problémy, když byl žalobce zajištěn, o dceru se zvládala starat, ale špatně spala, neustále přemítala nad tím, jak se žalobce má, co jí, myslela na něj. S dcerou jela 6 hodin do Vyšních Lhot, jen aby žalobce viděla. Zástupce se zeptal, co by se stalo, kdyby žalobce musel být předán do Španělska. Svědkyně sdělila, že by to bylo „jako kdyby jí vytrhli půlku těla“. Když vidí dceru s žalobcem, nic

hezčího nezná. O odchodu z České republiky svědkyně nikdy neuvažovala, dcera zde má lékařku, svědkyně zde má diabetičku. Svědkyně neplánuje opustit ani v budoucnu Českou republiku. K uzavření manželství došlo dle svědkyně kvůli tomu, že žalobce miluje a považuje jej za otce svého dítěte, jelikož se o dítě na rozdíl od biologického otce stará. Manželství začali plánovat již v červnu 2025, jelikož mají společné zájmy, žalobce je citlivý a chápavý. K uzavření manželství došlo v listopadu 2025 kvůli potřebným dokumentům a nebyl termín dřívější pro uzavření manželství. Co do finanční stránky, svědkyni pomáhá žalobcův strýc, bratranec a rodina svědkyně. Poté, co se svědkyně seznámila se žalobcem, se zásadně zlepšil její zdravotní stav, došlo k poklesu krevního cukru, považuje za důležité to, že její dcera oslovuje žalobce jako tatínka.

34. Zástupkyně žalovaného k předloženému oddacímu listu uvedla, že k nově nastalým skutečnostem nelze přihlížet. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 2 Azs 32/2025, který v podstatě řešil stejnou situaci. Podle tohoto rozsudku za situace, kdy unijní právo na nevyužití diskrečního oprávnění nedopadá a české právo neobsahuje žádné zvláštní pravidlo, které by pro tento případ stanovovalo odchylku od § 75 odst. 1 s. ř. s., je třeba uzavřít, že krajský soud při přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění podle článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Proto k nově nastalým skutečnostem nelze přihlížet. V době rozhodování žalovaného chtěl žalobce v České republice chtěl zůstat, protože zde měl krátkodobý vztah s partnerkou. Žádný další důvod hodný zvláštního zřetele neuvedl a žalovaný nepřekročil meze správního uvážení ani nevyužil libovůli při hodnocení diskrečního oprávnění. Kromě jiného je třeba poukázat, že 2letá dcera je dcerou svědkyně, nikoliv jeho, a v době správního řízení se svou přítelkyní nebydlel. Zástupkyně žalovaného odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, sp. zn. 2 Azs 135/2024, ve kterém Nejvyšší správní soud vycházel ze závěrů Evropského soudu pro lidská práva, že jestliže vazby mezi dotyčnými osobami vznikly až v době, kdy si tyto osoby byly vědomy, že pobytový status některé z nich je překerní, bude zpravidla přesun představovat porušení článku 8 pouze skutečně ve výjimečných případech. V případě žalobce nebyly důvody k užití diskrečního oprávnění a pokud žalobce na území České republiky hodlá žít se svou manželkou, musí k takovému kroku využít zákona o pobytu cizinců nikoli zákona o azylu.
35. Soud sdělil obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 32/2025, na který odkazovala zástupkyně žalovaného. Krajský soud následně vydal usnesení, že dosud neprovedené důkazní návrhy zamítají a dokazování se končí.
36. V závěrečné řeči zástupce žalobce sdělil, že žalobce s manželkou tvoří rodinu, pečuje o dceru manželky, již před uzavřením manželství žili ve společné domácnosti. Nejde o krátký či formální vztah. Z důvodu zdravotních potíží manželky žalobce její dceru doprovází, zajišťuje nákupy. Uzavření manželství potvrdilo vztah, který existoval již dříve. Rodina žalobce je ukotvena v České republice, svědkyně a její dcera jsou občanky České republiky, dítě zde vyrůstá a prospívá. Dublinské nařízení neumožňuje ignorovat rodinný život a zájem dítěte. Je třeba brát zvláštní zřetel na zájmy nezletilé dcery svědkyně. Žalovaný měl využít diskreční oprávnění a také zohlednit mezinárodní úmluvy ochraňující rodinné vztahy a zájmy nezletilých dětí. Žalovaný neposoudil správně rodinnou situaci žalobce v České republice a soud musí tuto skutečnost reflektovat ve svém rozhodnutí. Žalovaný měl již ve Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

správním řízení informace o tom, že má žalobce rodinné vazby na Českou republiku, a to i před vydáním napadeného rozhodnutí, přesto se touto skutečností dostatečně nezabýval a nezohlednil ji. Na rodinné vztahy žalobce upozorňoval již ve správním řízení. Žalovaný měl k dispozici protokol o výsledku před policií, ze kterého vyplývá, že má žalobce vazby na Českou republiku, přesto žalovaný postupoval čistě formalisticky. Nelze klást k tíži žalobce, že došlo k uzavření manželství až nyní, když žalovaný o rodinných vztazích (vztah žalobce se svědkyní a péči o její nezletilou dceru) věděl už ve správním řízení. Tyto okolnosti mohly mít zcela zásadní dopad na aplikaci článku 17 Dublinského nařízení. Zástupce žalobce v průběhu správního řízení upozorňoval na nesprávné tlumočení, přesto s tím žalovaný nic ve správním řízení neučinil. Při tlumočení chyběla zmínka o vztahu se svědkyní a o tom, že má svědkyně nezletilé dítě. Tyto informace ale vyplynuly z protokolu o výsledku před policií, jde o čistě procesní námitku, tedy že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný odmítnul provést důkazy, které žalobce navrhoval, které mohly prokázat intenzitu rodinného soužití žalobce v České republice. Žalovaný nezjistil skutkový stav v takovém rozsahu, který by byl potřebný pro rozhodnutí ve věci.

37. Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Doplnila, že žalobce mohl rozporovat konkrétní obsah protokolu, což neučinil, případné nejasnosti tím nemohly být během jednání vyjasněny, protokol byl řádně podepsán, přetlumočen a žalovaný z něj proto zákonně mohl vycházet.

VI. Posouzení věci soudem

38. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu).
39. Žaloba **není** důvodná.
40. Krajský soud v první řadě posoudil napadené rozhodnutí z hlediska naplnění kritéria přezkoumatelnosti a konstatuje, že nezjistil žádné vady či jiné závažné nedostatky, které by přezkumu napadeného rozhodnutí bránily. Krajský soud nemá pochyby o srozumitelnosti rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný shledal žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou a proč je státem příslušným k posouzení jeho žádosti Španělské království. Napadené rozhodnutí je logické, bez vnitřních rozporů. Z odůvodnění lze též bez obtíží seznat i úvahy a myšlenkové postupy, které k vydání napadeného rozhodnutí vedly. Žalovaný taktéž v dostatečném rozsahu reaguje na žalobcem doposud uvedené skutečnosti. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, mohl se tedy zabývat jeho zákonností.
41. Posuzovaná věc se týká Dublinského nařízení. Cílem Dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát; účelem Dublinského nařízení je co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl žadateli zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím se má zabránit zahlcení systému žádostmi těžce osoby v různých členských státech, nařízení má zamezit tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje Dublinského nařízení kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti. V této věci dospěl žalovaný k závěru, že o

žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má rozhodovat Španělské království. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí a požaduje, aby o jeho žádosti rozhodovala Česká republika.

42. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce nenamítal systémové nedostatky španělského azylového systému. V tomto typu řízení je totiž žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry, která členskými státy ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují základní práva, která unijní právo uznává. Nelze však vyloučit, že v praxi se v určitém členském státě vyskytnou problémy ve fungování, takže existuje vážné riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Pro vyvrácení domněnky vzájemné důvěry by nicméně žadatel měl uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). S ohledem na to, že žalobce systémové nedostatky španělského azylového systému nenamítal, krajský soud jen obecně uvádí, že se žalovaný tím, zda je přemístění do Španělska možné, zabýval na straně 4-5 napadeného rozhodnutí a pro tyto účely si vyžádal Informaci OAMP ze dne 16. 12. 2024. Ze zjištěných informací nevyplynuly žádné systémové nedostatky týkající se azylového systému ve Španělsku. Žalovaný také vyžádal souhlas Španělského království s převzetím příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jednal v souladu s ustanoveními uvedenými v oddílu II Dublinského nařízení. Skutečnosti týkající se přítelkyně žalobce a její dcery měl žalovaný povinnost zohlednit až v rámci vlastní úvahy o případném užití diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení, nikoli v samotné žádosti o převzetí. Závislost přítelkyně nemohl žalovaný tvrdit, jelikož z předložených podkladů shledal, že přítelkyně ze zdravotních ani finančních důvodů na žalobci závislá není. Krajský soud má tak za to, že žalovaný splnil své zákonné povinnosti a nedošlo k opomenutí klíčových údajů v dublinské komunikaci, jak tvrdil žalobce.
43. Žalobce však viděl pochybení žalovaného zejména v tom, že nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení a nedostatečně posoudil zásah do rodinného života s ohledem na vztah žalobce s přítelkyní (nyní manželkou) a její nezletilou dcerou (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Otázkou diskrečního oprávnění se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně zabývaly. Lze odkázat mimo jiné na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2024, č. j. 34. Az 16/2022-51, ve kterém soud učinil rozsáhlý exkurz týkající se diskrečního oprávnění. Krajský soud v Brně vyslovil, že dle čl. 17 Dublinského nařízení se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením k tomu není příslušný. Jak již vyložil Soudní dvůr EU, toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí předloženou žádost o mezinárodní ochranu, i když k jejímu posouzení není příslušný dle kritérií

stanovených v Dublinském nařízení (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60). Možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna a každý členský stát se může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členskými státy je podle Soudního dvora EU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení Dublin. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členskými státy širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 12. 2013, ve věci *Abdullahi*, C-394/12, bod 57), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 7. 2018, ve věci *X.*, C-213/17, bod 61).

44. Členský stát tedy má široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 Dublinského nařízení neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, srov. např. § 14 zákon o azylu). Oprávnění lze tedy využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17), resp. jak je uvedeno v bodu 17 preambule tohoto nařízení, prostor pro diskreční oprávnění vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny“. Existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití však neznamená, že správní orgán není ve svém rozhodování nijak limitován a že může rozhodovat libovolně. Úkolem soudu v těchto případech je přezkum uvedeného diskrečního oprávnění, kdy je nutno posoudit, zda meze tohoto uvážení nebyly ze strany správního orgánu překročeny či zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním.
45. K aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24) vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

České republice či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné Dublinské nařízení typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namísto nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat (k tomu viz argumentace shora, kdy takovému závěru soud nepřisvědčil), a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zároveň v naposled odkazovaném rozsudku zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům.

46. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013 56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením. Krajský soud není oprávněn hodnotit otázku, zda měl žalovaný aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, tedy hodnotit správnost napadeného rozhodnutí, ale má a může se zabývat pouze tím, zda žalovaný při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Pokud by krajský soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, dopustil by se nezákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
47. Krajský soud má za to, že žalovaný učinil podrobnou a přezkoumatelnou úvahu o tom, proč nepostupoval dle čl. 17 Dublinského nařízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobce v minulosti na území České republiky dlouhodobě nepobýval, nepotýká se s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. Ve Španělsku se nesetkal s žádnými problémy. V České republice se nachází jeho strýc, avšak ten není pro účely Dublinského nařízení nejbližším rodinným příslušníkem. Žalovaný se taktéž zabýval partnerským vztahem žalobce s jeho přítelkyní (nyní již manželkou). Žalobce se svojí přítelkyní sdílel společnou domácnost jen velmi krátkou dobu. Při pohovoru žalovanému sdělil, že s ní bydlí v Rokycanech od května 2025, u policie upřesnil, že sdílí domácnost od 12. 6. 2025. K prvnímu osobnímu setkání došlo v dubnu. Vzhledem ke krátkodobému vztahu a jeho intenzitě neshledal žalovaný nutnost aplikace diskrečního oprávnění. Přítelkyně žalobce doposud s dvouletou dcerou setrvala ve vlastním ubytování v Mostě. Dcera přítelkyně nemá žádná zdravotní omezení, ze lékařské zprávy vyplývá, že ani přítelkyně netrpí takovým onemocněním, které by způsobovalo plnou závislost na žalobci. Žalobce nepracuje, nemluví česky, dorozumívá se prostřednictvím překladáče. Žalobce nepracuje a nemá vlastní příjmy.
48. Ve vztahu k aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení neshledal soud v napadeném rozhodnutí pochybení. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalovaný sdělil, v jakých situacích přichází aplikace čl. 17 Dublinského nařízení v úvahu (humanitární důvody, rodinné důvody, kulturní důvody), přičemž srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

proč u žalobce nebyly tyto důvody dány. Krajský soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce na území České republiky nepobývá ani jeden rok, na území Evropské unie vstoupil teprve na konci roku 2024. S přítelkyní se seznámil online přes seznamovací aplikaci v lednu 2025, přičemž k osobnímu setkání došlo až v dubnu 2025 a to na pouhé dva dny, poté dle svědkyně 10 dnů.

49. Žalobce předložil soudu partnerskou dohodu ze dne 19. 1. 2025, která měla prokazovat vážnost vztahu mezi žalobcem a svědkyní. Dle krajského soudu ale tento důkaz nemůže tuto skutečnost prokázat, jelikož sám žalobce opakovaně uvedl a shodně vypověděla i svědkyně, že se v lednu 2025 teprve seznámili přes mobilní seznamovací aplikaci, k prvnímu osobnímu kontaktu došlo až po několika měsících v dubnu 2025. Pokud svědkyně dohodu podepsala skutečně v lednu 2025, pak tak učinila bez toho, aniž by žalobce kdy viděla. V partnerské dohodě z 19. 1. 2025 je uvedeno, že žalobce se svědkyní sdílí společnou domácnost v R., na adrese Z. X, ze všech výpovědí jak žalobce, tak svědkyně, vyplývá, že v květnu 2025 pobýval žalobce u svědkyně v Mostě, společnou domácnost v Rokycanech začali sdílet až v červnu 2025.
50. Ze všech podání a přednesů tedy vyplývá, že žalobce začal se svědkyní sdílet společnou domácnost v Rokycanech dne 12. 6. 2025. Je třeba připomenout, že žalobce byl od 24. 7. 2025 zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, společnou domácnost v Rokycanech tak žalobce sdílel se svědkyní od 12. 6. do 21. 7. 2025 (kdy podal žádost o mezinárodní ochranu a pobýval v Příjímacím středisku Zastávka), tedy necelý měsíc a půl. Teprve dne 3. 10. 2025 na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě z téhož dne, č. j. 62 Az 36/2025-39, byl žalobce ze zajištění propuštěn. Do jednání soudu tak žalobce se svědkyní sdílel společnou domácnost méně než tři měsíce. Krajský soud tak neshledává nic nezákonného na úvaze žalovaného o tom, že se nejednalo o tak dlouhodobý a intenzivní vztah, který by odůvodňoval užití diskrečního oprávnění.
51. Svědkyně sama sdělila, že její závislost na žalobci spočívá v tom, že „jej miluje, dává jí pocit bezpečí“. Před tím, než se s žalobcem seznámila, byla schopná o dceru pečovat sama, činila to i v době, kdy byl žalobce zajištěn. Svědkyně si sama pronajímala byt, starala se o obživu dcery. Je třeba souhlasit s žalovaným, že žalobce nepracuje, nemá vlastní příjmy, je odkázaný na pomoc svého bratra ve Francii, příbuzných a kamarádů, svědkyně se tak nemůže spoléhat na stabilní finanční podporu ze strany žalobce. Během soudního řízení se nepotvrdilo tvrzení zástupce žalobce, že je svědkyně na žalobci plně závislá. Ke svému zdravotnímu stavu svědkyně uvedla, že se kvůli stresu zhoršuje její hladina cukru a že soužití s žalobcem na její zdravotní stav mělo pozitivní účinky. Vážné onemocnění žalobkyně se nepodává ani z lékařské zprávy, kterou žalobce předložil ve správním řízení. Ze zprávy se podává, že se pacientka cítí dobře a byla především poučena o nutnosti dodržování dietního režimu vzhledem k diabetickému onemocnění. Není zde ani náznakem uvedeno, že by přítelkyně měla být závislá na pomoci jiných. Sama svědkyně přisvědčila, že je a byla schopna se o sebe a dceru postarat sama. Závislost svědkyně a její dcery na žalobci je dle jejího tvrzení hlavně psychického rázu. Krajský soud nevylučuje, že si svědkyně vytvořila k žalobci citovou vazbu, ale s ohledem na délku vztahu svědkyně s žalobcem krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že vztah nesplňuje kritéria tak intenzivního vztahu, který by měl být zohledněn v rámci diskrečního oprávnění. Svědkyně neuvedla závažné důvody, které by jí bránily v přesunu do Španělska. S ohledem na dostupnost lékařské péče v Evropské unii Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

nelze docházení svědkyně k diabetologovi a k pediatrovi považovat za tak významnou skutečnost, která by měla následování žalobce zcela znemožnit.

52. Partnerský vztah, který trvá v řádu týdnů, nelze označit za dlouhodobý, intenzivní, a tudíž ani za způsobilý k porušení práva na rodinný život. Nelze ani hovořit o porušení nejlepšího zájmu dítěte, neboť pakliže nebyl vztah žalobce a jeho partnerky dostatečně intenzivní, tím spíše by nemohl být intenzivní ani vztah žalobce k nezletilé dceři jeho partnerky. Krajský soud tak uzavírá, že žalovaný správně vyhodnotil tvrzený rodinný život žalobce a řádně posoudil možnost využití čl. 17 Dublinského nařízení.
53. Krajský soud dále zkoumal, zda shora uvedené závěry může zvrátit doložený oddací list o sňatku. Otázkou možného přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění (čl. 17 Dublinského nařízení) a vlivu unijního práva na právo vnitrostátní se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 6. 2025, č. j. 2 Azs 32/2025-31. Ten dospěl k závěru, že neexistuje žádné unijní právní pravidlo, které by ve vztahu k přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění mělo aplikační přednost vůči § 75 odst. 1 s. ř. s. (tj. že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu) a shrnul, že *„za situace, kdy unijní právo na přezkum nevyužití diskrečního oprávnění nedopadá a české právo neobsahuje žádné zvláštní pravidlo, které by pro tento případ stanovovalo odchylku od § 75 odst. 1 s. ř. s., je třeba uzavřít, že krajský soud při přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“* (Ne)užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení je projevem správního uvážení stěžovatele (rozsudek č. j. 2 Azs 222/2016-24, bod 31). Úkolem soudu přitom není nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).
54. Krajský soud, pokud by plně vycházel z výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, by musel bez dalšího uzavřít, že uzavření sňatku žalobce nemůže být v soudním řízení zohledněno. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce namítal porušení mezinárodních úmluv, kterými je Česká republika vázána, z důvodu procesní opatrnosti i o této otázce. Krajský soud má za to, že uzavření manželství těsně před soudním jednáním nemůže v tomto konkrétním případě na závěrech žalovaného nic zvrátit. Vlastní uzavření manželství nemění nic na tom, že žalobce skutečně sdílel společnou domácnost se svědkyní toliko velmi krátkou dobu, mezi manžely existuje zcela zásadní jazyková bariéra. Žalobkyně není na žalobci závislá jak po finanční, tak po zdravotní stránce. Dcera žalobkyně žije s žalobcem ve společné domácnosti méně než tři měsíce, je v batolecím věku, nelze tedy hovořit o tak pevném vztahu, jehož přerušení by se mohlo projevit tak intenzivně na jejím zdravotním či psychickém stavu, že by bylo třeba využít diskrečního oprávnění. Krajský soud má tak za to, že i kdyby nevycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku č. j. 2 Azs 32/2025-31 a vycházel by toliko z mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána, stejně by to na jeho právním názoru nic nezměnilo. Je třeba vycházet i z toho, že manželství bylo uzavřeno poté, co již žalobce i svědkyně věděli o problémech pobytového statusu žalobce. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. 2 Azs 135/2024-28, který vyslovil, že „ESLP v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, A. H. proti Švýcarsku, č. stížnosti 39350/13, neshledal v kontextu dublinského systému odloučení stěžovatele od jeho sester z důvodu jeho předání do Itálie za rozporné s čl. 8 Úmluvy. Uvedl přitom, že žadatelům o mezinárodní ochranu, jejichž přítomnost je na území dočasně tolerována, nevyplyvá z čl. 8 právo usadit se v dané zemi (§ 44 odůvodnění). Jestliže vazby mezi dotčenými osobami vznikly v době, kdy si tyto osoby byly vědomy, že pobytový status některé z nich je prekérní, bude zpravidla přesun představovat porušení čl. 8 pouze ve výjimečných případech (§ 48). Spolkový správní soud Švýcarské konfederace dokonce v rozsudku ze dne 25. 1. 2021, sp. zn. E 7092/2017 (dostupné na: https://bvgger.weblaw.ch/pdf/E_7092_2017_2021_01_25_37c7720e_5883_4a21_83da_ee325d3d427e.pdf), neshledal rozporným s čl. 8 předání žadatelky o azyl a jejich dětí do Chorvatska, i když mělo za důsledek odloučení od otce těchto dětí, a to právě s odkazem na vznik vazeb až v době, kdy byl již určen jako příslušný jiný členský stát (srov. zejm. body 16.4 až 16.6 citovaného rozsudku). Vazby doposud namítané žalobcem přitom obdobné intenzity zjevně nedosahují (srov. shrnutí jeho výpovědi v bodě 11 rozsudku krajského soudu)“. Uvedené závěry tak krajský soud zohlednil i v nyní posuzované věci.

55. Co se týče navržených důkazů, krajský soud provedl k důkazu výslech svědkyně a oddací list, zabýval se partnerskou dohodou a lékařskou zprávou, které však byly již součástí správního spisu. Ostatní důkazy krajský soud neprovedl pro jejich nadbytečnost a absenci vypovídací potence ve vztahu ke skutečnostem, které měly být prokázány. Krajský soud má za to, že zjištěný skutkový stav odpovídá na otázky důležité pro posouzení žalobního návrhu.
56. Žalobce dále vznesl námitky týkající se správního řízení a procesních pochybení žalovaného. Konkrétně namítal porušení práva být slyšen a nevypořádání vyjádření k podkladům, vady tlumočení a protokolace a opomenutí důkazních návrhů. Námitky žalobce jsou nedůvodné.
57. K tomu krajský soud uvádí, že žalobci byla dne 25. 8. 2025 dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce svého práva prostřednictvím svého zástupce využil a požádal o možnost předložit žalovanému další podklady. Vyjádření spolu s podklady žalobce předložil dne 28. 8. 2025. Aby žalovaný mohl vyhodnotit skutečnosti vznesené žalobcem, opatřil si za tímto účelem protokol o výslechu účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění Policie České republiky ze dne 26. 6. 2025. Na straně 7 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný s vyjádřením žalobce a s podklady vypořádal. Žalovaný vyhodnotil, že žalobcem předložené dokumenty nevyvrací výsledky proběhlého pohovoru. Především zdůraznil, že k obdobným závěrům (zejm. o délce a intenzitě partnerského vztahu) dospěl jak žalovaný, tak policie. Žalovaný vyjádření k podkladům v napadeném rozhodnutí zohlednil a odůvodnil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval rodinným životem žalobce, zohlednil to, že má přítelkyni, učinil úvahu i o nezletilé dceři přítelkyně. Vycházel z dat soužití nejvýhodnějších pro žalobce. V takovém případě nelze hovořit o porušení práva být slyšen.
58. Nelze hovořit ani o vadách tlumočení. Žalobce od počátku uvedl, že hovoří arabsky, tudíž mu žalovaný ustanovil tlumočníka v jazyce arabském, M. M. S., soudního tlumočníka. Průkaz tlumočníka je součástí správního spisu. Tento tlumočník překládal jak při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tak při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Součástí každé listu jak protokolu o pohovoru, tak poskytnutí údajů, byl vlastnoruční podpis žalobce. Žalobce k protokolaci neměl žádné připomínky, při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 7. 2025 využil i práva zpětného přetlumočení za účelem kontroly. Ani po tomto úkonu žalobce neměl žádné připomínky. Namítané rozpory v tlumočení žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem zástupce žalobce nijak nekonkretizoval. Nepoukázal na konkrétní otázky či odpovědi, při kterých mělo dojít k tvrzenému nedorozumění při tlumočení. Pouze obecně namítl, že došlo k vadám tlumočení ve vztahu k informacím ohledně soužití žalobce s partnerkou. Takovou obecnou námitku ovšem spolehlivě vyvrátil žalovaný, neboť si opatřil protokol o výsledku žalobce ze dne 26. 6. 2025. U tohoto výsledku již byl přítomen i zástupce žalobce, tlumočnick. Informace o partnerském soužití a nezletilém dítěti, které žalobce uvedl do protokolu o výsledku, žalovaný zahrnul do napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi. Učinil úvahu o tom, zda byl partnerský vztah dostatečně intenzivní, vypořádal se i se vztahem žalobce k nezletilé dceři svědkyně. Uvážil o tom, že dcera svědkyně není žalobcovým biologickým dítětem, nepotýká se s žádným zdravotním omezením. Krajskému soudu tak není jasné, o jakých rozporech žalobce hovořil a jak měly zasáhnout do jeho práv.

59. Krajský soud neshledal vady ani v průběhu dokazování. Žalobce namítal opomenutí důkazních návrhů ve správním řízení. I tato námitka není důvodná. Předem je třeba upozornit, že Dublinské řízení omezeno striktními časovými limity. Žalobce nenavrhl důkazy v průběhu celého správního řízení, ale až poté, co se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Toto právo mu nelze upřít, ale žalovaný musel s ohledem na krátký časový rámec provést jen ty důkazy, které považoval pro doplnění skutkového stavu za nezbytné. Poté se žalovaný obecně, ale s ohledem na jednoznačný právní názor o krátkodobosti a nedostatečné intenzitě vztahu dostatečně, vypořádal s důkazními návrhy na sedmé straně napadeného rozhodnutí, kde vyslovil, že zástupce žalobce „nepředložil žádné konkrétní dokumenty, které by vyvrátili výsledky proběhlého pohovoru“, tedy je neprovedl pro nadbytečnost. K tomu následně odkázal na obdobné závěry jak žalovaného, tak policie ohledně délky a intenzity vztahu se svědkyní. Vyhodnotil také předloženou zdravotní zprávu přítelkyně, ze které se nepodává, že by na žalobci měla být přítelkyně či dcera přímo závislá. To, že žalovaný nevyslechl ve správním řízení svědkyni, zhojil krajský soud během jednání soudu, kdy umožnil žalobkyni vypovídat a odpovědět na otázky jak soudu, tak zástupce žalobce. Z výše uvedeného má krajský soud za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a ani výsledek svědkyně na jeho závěrech nic nezměnil.
60. Krajský soud tak uzavřel, že přemístěním žalobce do Španělského království za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebude tak intenzivně a nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na rodinný a soukromý život (čl. 8 Úmluvy), aby to odůvodňovalo použití čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Vztah s žalobkyní a její dcerou s ohledem na jeho délku trvání nelze podle soudu považovat za důvody „zvláštního zřetele hodné“. Případ žalobce nemá znaky takové výjimečnosti, jež by aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení opodstatňovaly.

VI. Závěr a náklady řízení

61. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
62. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20. listopadu 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně